

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... I. rendű, a személyesen eljár felperes neve(felperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve(felperes címe) III. rendű és IV.rendű alperes neve(felperes címe) IV. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének a megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 17. napján meghozott 29.G.42.345/2015/21. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését azzal hagyja helyben, hogy az I. rendű alperes köteles az elsőfokú perköltség felperes részére történő megfizetésére;

kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 2017. január 17. napján kelt 29.G.42.345/2015/21. számú ítéletével felperes keresetének – melyben az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, a 18/1999. Korm. rendelet (Rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján a 2007. július 25. napján létrejött kölcsönszerződés I.4. és II.2. pontjai általa vitatott rendelkezései tisztességtelenség miatti semmissége, továbbá annak megállapítását kérte, hogy azok nem jelentenek kötelezettséget a felekre nézve, a II., III. és IV. rendű alpereseket pedig ennek tűrésére kérte kötelezni – részben helyt adva megállapította, hogy a felperes és a II. rendű alperes mint Adósok, valamint az I. rendű alperes mint Bank között 2007. július 25. napján létrejött ... szerződésszámú „CHF alapú szabad felhasználású jelzáloghitelre egyenletes részletfizetéssel, 6 hónapos kamatperiódussal, türelmi idővel” elnevezésű kölcsönszerződés I.4. pontjának azon rendelkezése, mely szerint: „A felek kijelentik és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítése esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba

foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékaik nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az adós banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállaltak.

Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyéb illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékaik, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fenti hivatkozott tényeket, adatokat esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a Bank felkérésére az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják.” érvénytelen; III-IV. rendű alpereseket ennek türéseire kötelezte, felperes ezt meghaladó keresetét elutasította, kötelezte az „alperest”, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 18.000 forint perköltséget, és megállapította, hogy ezt meghaladóan a peres felek a költségeiket maguk viselik.

A keresetnek helyt adó rendelkezése indokaként rögzítette, hogy a perbeli kölcsönjogviszony fogyasztói szerződés, a vitatott rendelkezések általános szerződési feltételnek minősülnek, melyek vonatkozásában kizárt jogkövetkezmény levonása iránti kérelem előterjesztése, ezért a tisztességtelenséget érdemben vizsgálhatónak találta.

A kölcsönszerződés I.4. pontja vitatott rendelkezései vonatkozásában arra vont le következtetést, hogy azok a Rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján tisztességtelenek, mivel egyoldalúan – ellentételezés nélkül – az I. rendű alperest jogosítják a szerződés alapján fennálló tartozás összegének kiszámítására, a teljesítés szerződésszerűségének a megállapítására. A közjegyzői ténytanúsítvány és a záradékolt közjegyzői okirat alapján elrendelt végrehajtási eljárásban a felperes csak végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben vitathatja a tartozását, és a Pp. 369. §-a alapján őt terheli annak bizonyítása, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, vagy megszűnt, ebből következően a vitatott rendelkezés a bizonyítási terhet a felperesre hátrányos módon megfordítja. A hitelező által az adóssal szemben indított perben a Pp. 164. §-a alapján a banknak kellene bizonyítania a követelése összegét, esetlegesen szakértő bevonásával, a közjegyzői ténytanúsítvány következtében azonban az adósnak kell azt bizonyítania, hogy nem a hitelező által meghatározott összegben áll fenn a tartozása. Kifejtette, mivel a tisztességtelennek minősített, semmis szerződési feltétel nélkül is teljesíthető a szerződés, nem volt akadálya a szerződés részleges érvénytelensége megállapításának, a szerződés az érvénytelen rész nélküli tartalommal maradt fenn a felek között.

Az ítélet ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a kölcsönszerződés I.4. pontja a Ptk. 209. § (6) bekezdése értelmében nem minősülhet tisztességtelennek, mert a kikötés az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) korábban hatályos 21. § (1) és (2) bekezdéseivel, illetve a jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdéseivel, a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 111-112. §-aival, továbbá a Pp. 195. § (1) és (6) bekezdéseiben foglaltakkal összhangban áll. A kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okirat a Vht. 23/C. § (1) bekezdése szerint tartalmazza az ügyfél kötelezettségvállaló nyilatkozatát, a jogosult és kötelezett nevét, a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét), jogcímét, a teljesítés módját és határidejét, feltünteti továbbá, hogy az ügyfél fizetési kötelezettsége feltétel bekövetkeztétől függ. A közjegyzői ténytanúsító okiratra a Vht. 23/C. § (2) bekezdése alapján a végrehajthatósághoz szükséges feltétel vagy időpont bekövetkeztének tanúsítása érdekében van szükség. A banknak bármikor lehetősége van a felmondásról és az általa nyilvántartott adatokról közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kezdeményezni, melyhez a Kjtv. 112. § (2) bekezdéséből és a

Pp. 195. § (1) bekezdéséből következően meghatározott bizonyító erő fűződik. A Pp. 195. § (6) és (7) bekezdése értelmében viszont a közokirattal szemben ellenbizonyításnak helye van, a keresettel támadott kikötés ezt nem zárja ki, nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy a ténytanúsítványban foglaltakat az ügyfél utóbb ne vitathatná. Amennyiben az adós a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló követelést megalapozatlannak tartja, végrehajtás megszüntetése iránti pert indíthat, melyben széles körben minden vitás kérdést felvethet, így a követelés jogalapját is kétségbe vonhatja. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti perben az ügyfelet terheli a banki nyilvántartással szemben annak bizonyítása, hogy más összegű teljesítéssel élt, ezért a vitatott kikötés nem fordítja meg a bizonyítási terhet, nem tekinthető olyan korlátlan felhatalmazásnak, amely az ügyfél által a továbbiakban nem kifogásolható módon tartalmazza a végrehajtandó tartozás összegét, ezért a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközés nem áll fenn. Tévesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiba ütközésre is. A vitatott kikötés ugyanis nem a szerződés rendelkezéseinek értelmezésére és nem az adós teljesítése szerződésszerűségének a megállapítására vonatkozik, kizárólag arról szól, hogy a bank a közvetlen bírósági végrehajtás megindítása céljából közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kérheti az általa nyilvántartott adatok alapján. A tisztességtelennek minősített szerződéses rendelkezés azért is indokolt, mert a bank rendelkezik a kölcsön folyósítására és törlesztésére vonatkozó adatok megfelelő kezeléséhez szükséges erőforrásokkal, az adatkezelés pénzforgalmi és hitelintézeti kógens jogszabályi előírásokkal meghatározott, emellett a banknak áll érdekében, hogy a folyósított kölcsönre vonatkozó adatokat nyilvántartsa, a tartozás összegét folyamatosan nyomon kövesse. Az ügyfél tartozásának nyilvántartása és aktualizálása a bank számára nem csak jogosultság, hanem kötelezettség, a bankszámla kivonatokat havonta, a kölcsönre vonatkozó adatokat évente rendszeresen meg kell, hogy küldje az ügyfél számára, akinek lehetősége van arra, hogy amennyiben azokkal nem ért egyet, kifogással vagy panasszal éljen, utóbbira ugyancsak szigorú törvényi előírások vonatkoznak.

Az I. rendű alperes hasonló ügyekben hozott bírósági ítéletekre hivatkozáson túlmenően kifejtette, hogy a kereset elutasításának helye lett volna a 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet 115. § (1) bekezdés c) pontja, és az annak alapján a PSZÁF által korábban kiadott Bázis II. Validációs Kézikönyvben foglaltak alapján is. Ezekből ugyanis megállapítható, hogy az ingatlant terhelő jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződés esetén a bankok számára kógens jogszabályi rendelkezés írta elő a zálogjoggal biztosított követelés ésszerű időn belül történő érvényesítésének a lehetősége megteremtését, amely a szerződés közokiratba foglalásával, illetve annak alapján a közvetlen bírósági végrehajtás megindításával biztosított, tehát az ilyen típusú szerződéseit ennek megfelelő tartalommal kellett kialakítania.

Utalt az I. rendű alperes arra, hogy a bizonyítási teher megfordulására levont jogi következtetés azért is téves, mert a ténytanúsítvány bizonyítási eszköz, és a bizonyítás sikertelensége – ténytanúsítvány felhasználása esetén is – a bizonyító fél bankra esik. Álláspontja szerint a bizonyítási teher akkor fordulna meg, ha az adós azt vállalná, hogy az ellenkező bizonyításáig elfogadja, hogy meghatározott összeggel tartozik a banknak, a vitatott rendelkezés azonban nem erről, hanem az I. rendű alperes nyilvántartásáról szól, illetve arról, hogy az annak alapján készült ténytanúsítványt bizonyítási eszközként fogadják el.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Ptk. 209. § (6) bekezdésére történő I. rendű alperesi hivatkozás ellenére a tisztességtelenséget érdemben vizsgálta, a részbeni helytadás vitatása alaptalan. Felperes ugyanis a támadott kikötésben alávetette magát a banki könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, ezzel lemondott arról, hogy vita esetén kétségbe vonja tartozása összegét. Ebből következően az I. rendű alperes jogosult a saját nyilvántartásai révén a követelés összegét meghatározni és közjegyzővel közokiratba foglaltatni. Ezen közokirat a

szerződés megkötésekor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal ellátható, ez pedig azzal a következménnyel jár, hogy felperes végrehajtás megszüntetése illetve korlátozása iránti perre kényszerül, és a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítani tartozik a Pp. 369. § b) pontja szerint azt, hogy a követelés részben vagy egészben megszűnt. Főszabályként az I. rendű alperest terheli a követelés összegének a bizonyítása, a perbeli kikötés azonban lehetőséget biztosít arra, hogy ezt az adós hátrányára megfordítsa, ezért a kikötés a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik. Emellett a vitatott rendelkezés egyoldalúan feljogosította az I. rendű alperest, hogy kizárólag a saját nyilvántartása alapján állapítsa meg a felperesi teljesítés szerződésszerűségét, ezáltal kizárta abból az egyeztetési folyamatból, amelynek vita esetén lehetne a rendeltetése a teljesítés szerződésszerűségének a tisztázása, ezáltal a kikötés a Rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába is ütközik.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében fellebbezés hiányában nem bírálhatta felül a kölcsönszerződés II.2. pontja érvénytelenségének a megállapítása iránti kereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezés megalapozottságát, az elsőfokú bíróság határozata e körben a Pp. 228. § (3) bekezdése szerint jogerőre emelkedett; a fellebbezés korlátai között csak azt vizsgálhatta, hogy jogszerű-e a kölcsönszerződés I.4. pontja érvénytelenségének a megállapítása iránti kereseti kérelemnek történő helytadás.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a fellebbezéssel érintett körben a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és az abból levont jogi következtetése érdemben helytálló, ugyanakkor a határozat jogi indokolását a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel az alábbiak szerint szükségesnek tartotta részben módosítani illetve kiegészíteni.

A fogyasztói szerződésekre irányadó Rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja szerint azon szerződési feltétel tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja a szerződés bármely feltételének értelmezésére, a b) pontja szerint pedig az olyan tartalmú kikötés tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő fél részére a saját teljesítése szerződésszerűségének a megítélésére kizárólagos jogosultságot biztosít. Tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontjának a szövegezése nem tartalmaz olyan jelentéssel bíró kifejezett rendelkezést, amely az I. rendű alperest jogosítaná a szerződés bármely feltétele egyoldalú értelmezésére, illetve saját teljesítése szerződésszerűségének a megítélésére, ezért annyiban osztotta a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést, hogy a részleges érvénytelenség megállapításának a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján – ezen esetkörökbe tartozó szerződéses rendelkezés hiányában – nem volt helye.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően nem tévedett az elsőfokú bíróság a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja szerinti tisztességtelenségi ok vizsgálhatóságában, abban, hogy, azt a Ptk. 209. § (6) bekezdése nem zárja ki. Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, a közvetlen bírósági végrehajtás kezdeményezéséhez – mely jog vonatkozásában az Európai Unió Bírósága (EUB) a C-32/14. számú ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem ellentétes a 93/13 EKG irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével, illetve 7. cikkének (1) bekezdésével az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi a szolgáltató és a fogyasztó között közokiratba foglaltan létrejött szerződés közjegyző által történő végrehajtási záradékkal ellátását – nem szükséges a szerződő felek olyan tartalmú megállapodása, hogy a végrehajtandó tartozás összegét a saját nyilvántartása alapján a bank maga határozhassa meg. Az I. rendű alperesnek a szerződéskötéskor hatályos Kjtv. 111. § (1) bekezdése és 136. § (1) bekezdés g) pontja alapján a kölcsönszerződés keresettel támadott rendelkezése hiányában is lehetősége van arra, hogy közjegyzői tanúsítvány kiállítását kérje a nyilvántartása

szerinti adósi tartozás összegéről, illetve arról, hogy felmondta a kölcsönszerződést. Ezen jogi jelentőségű tényekről közjegyzői tanúsítvány kiállítása esetén a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben – jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben – valamint a Kjtv. 112. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel fennállnak akár a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés, akár az azzal azonos tartalommal közjegyzői okiratba foglalt adós egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozata, mint ügyleti okirat közjegyzői végrehajtási záradékkal történő ellátásának a feltételei.

Ebből következően, amennyiben a keresettel támadott szerződési feltétel a közvetlen bírósági végrehajtás elrendeléséhez, a közjegyzői végrehajtási záradék kiállításához szükséges feltételek teljesítéséhez kapcsolódóan csupán arra jogosítaná fel az I. rendű alperest, hogy a vele szemben fennálló felperesi tartozás saját nyilvántartásai szerinti összegéről közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kérje, önmagában ez a felek szerződésből eredő jogai és kötelezettségei tekintetében nem eredményezne a felperes hátrányára olyan egyenlőtlenséget, amely alapul szolgálhatna a tisztességtelenség megállapítására.

A kölcsönszerződés I.4. pontjában azonban a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a kölcsönszerződésből eredő fennálló mindenkori tartozása mértékére az I. rendű alperes nyilvántartásai alapján készült közjegyzői ténytanúsítványban foglaltakat fogadja el, vagyis a szerződéskötéskor – még azt megelőzően, hogy a kölcsön folyósítására sor került volna, és az I. rendű alperessel szemben tartozása keletkezett volna – előre elismerte azt, hogy a kölcsönszerződésből fakadó, a jövőben bármikor fennálló (mindenkori) tartozása összege az I. rendű alperes nyilvántartásai alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvány szerinti összeggel azonos.

Kétségtelen, hogy ez a felperesi nyilatkozat a tartozás esedékes és konkrét összegének megjelölése hiányában a tartalma szerint nem minősül a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek, a joghatását tekintve azonban azzal azonos megítélés alá esik, mert az abban foglalt „biankó tartozáselismerés” folytán a felperesre hárul annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződésből eredően nem áll fenn a közjegyzői ténytanúsítvány szerinti tartozása a bankkal szemben.

Alaptalanul hivatkozott az I. rendű alperes a fellebbezésében arra, hogy a vitatott rendelkezés a Pp. bizonyítási teherre vonatkozó általános szabályai érvényesülését nem befolyásolja, azt nem változtatja meg a felperes hátrányára, ezért a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja szerinti tisztességtelenség nem állapítható meg. A kölcsönszerződésből eredő követelés megfizetése iránti perben a bank saját üzleti könyveire történő hivatkozása igényérvényesítő félként tett egyoldalú, a fogyasztó vitatása esetén a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyításra szoruló előadás. A Pp. 369. § a) pontja értelmében a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránti per megindítására akkor is sor kerülhet, ha a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre; az ezen jogszabályi rendelkezés alkalmazása körében kialakult egységes bírói gyakorlat szerint ilyen perekben a bíróság ugyanazokat a kérdéseket vizsgálja, amelyeket akkor kellett volna, ha a végrehajtást kérő a záradékolási kérelem helyett előbb peres úton érvényesíti a követelését, azaz a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a végrehajtást kérőre, mint jogot érvényesítő félre hárul annak bizonyítása, hogy a végrehajtani kért követelése fennáll. Ettől eltérően alakul azonban a bizonyítási teher, ha a záradékolt okirat az adós elismerésén alapul és a Ptk.-nak megfelelő tartozáselismerés hatályú nyilatkozatot foglal magában, ebben az esetben ugyanis az adósnek kell bizonyítania azt, hogy az elismert tartozása nem áll fenn.

A kölcsönszerződés I.4. pontja tisztességtelensége vizsgálatának Ptk. 209. § (6) bekezdése szerinti kizártsága a nem vitatott banki adatkezelési és tájékoztatási kötelezettségből sem következik. Az I. rendű alperes a fellebbezésében sem jelölt meg olyan konkrét jogszabályi rendelkezést, amely előírná, hogy a fogyasztónak a tartozására vonatkozóan nyilvántartott adatok helyességére előre nyilatkozatot kell tennie – a fellebbezésben felhívott, a perbeli kölcsönszerződés megkötésekor még

hatályban nem lévő 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet és az annak alapján kiadott Validációs Kézikönyv ilyenek nem minősülhet – és az adatközléssel szembeni kifogásolás rendjéből sem vezethető le, hogy annak elmulasztásához tartozáselismerő jelleg társulna, mindezért a banki adatok helytállóságának fogyasztó általi előre elfogadása, tartozáselismerés joghatású nyilatkozat kiadása nem jogszabállyal meghatározott tartalmú szerződési rendelkezés, ezért a Ptk. 209. § (6) bekezdése alkalmazásának szükségességére alapított fellebbezési érvelés ezen okból sem foghat helyt.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására és érdemben eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a nem fellebbezett részét nem érintve – a Pp. 253. §(2) bekezdése alapján – a fentiek szerint részben eltérő és kiegészített indokolással – helybenhagyta azzal, hogy a felperes felé perköltség fizetésre kötelezett félként az I. rendű alperest nevesítette, mely pontosítást a támadott határozat rendelkező része és indokolása közötti összhang hiánya, a perköltség viselésére vonatkozó, az alperesek közül az I. rendű alperest érintő döntés egyértelműsítése tette szükségessé.

Figyelemmel arra, hogy I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte felperes másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alkalmazásával mérlegeléssel 10.000 forint + áfa jogi képviseleti munkadíjban határozott meg.

Budapest, 2017. október 31.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.
előadó bíró

. Felker László s. k.
bíró